

Maria de Solterra

Maria de Solterra és un pseudònim que apareix a les revistes *L'Estiuada* (1908-1914) i la *Lliroia* (1922-1923). Els seus escrits parlen, entre d'altres temes, de Sant Hilari: la seva història, comentaris de la vida social del moment (sobretot el tema de l'estiueig) i reflexions més polítiques. També es publiquen poemes sota aquesta autoria.

La seva figura és interessant ja que no se sap exactament qui hi ha darrera d'aquest pseudònim. En realitat, s'ha especulat en un article anònim que al darrera hi ha el vicari de Sant Hilari, Ignasi Rovira i Coll (*Els poetes i el... travesti* al diari *El Mirador*, Any I, Nº5, 28 febrer de 1929)*.

Al mateix temps, les diferències en l'ortografia del seu cognom o bé la varietat de temes, registres i estils en els diversos escrits també han provocat que es teoritzi sobre si el nom podria englobar diferents autors/es. Això explicaria la varietat abans esmentada i podria ser un indicatiu de l'ús d'aquest nom com a marca reivindicativa del col·lectiu femení.

Cal destacar que la primera menció del nom de Maria Solterra és a la *Lliroia* (núm. 16, del 5 de juliol de 1923) on s'esmenta la seva figura recordant uns versos publicats el 1897 sobre la llegenda de La Pedra Llarga. Les publicacions firmades en aquesta revista com a Maria de Sulterra (sempre amb u en aquest cas) són dos poemes, un anomenat "*Ivernèques*" i un altre que s'especifica que forma part del llibre "*Magraneres*", i un escrit titulat "*L'Elisendis de la Rovira*" que parla sobre la història de Sant Hilari.

A *L'Estiuada* els primers escrits que apareixen comencen el 1908 i van fins el 1910. Es tracta de poemes, que sempre especifica que són del llibre "*Branques i Fulles*". Al voltant de 1910 comencen a aparèixer escrits amb format de cartes a una amiga anomenada Lluïsa. Aquí es parla de fets quotidians de la vida de Sant Hilari, sempre des del punt de vista de l'estiuejant (en ells parla com si fos una "forastera" que ve a estiuejar al poble). En aquests primers escrits la firma sempre és Maria de Solterra, amb o.

A partir de 1911 el nom passarà a escriure's amb u, Maria de Sulterra. Les "*Cartes a Lluïsa*" continuen publicant-se durant el 1911 i 1912, però amb una temàtica diferent. En aquest cas també parla de Sant Hilari però amb una visió més política (obres necessàries, coses a millorar, etc.). El 1912 també apareixen tres articles sota el mateix títol *Sant Hilari en el temps vell*

en què es parla de la història de de la vila. Els últims escrits publicats a aquesta revista són els poemes anomenats "*Crucíferes*", el 1914.

El nom de Maria de Solterra és interessant perquè, tot i no saber qui hi ha darrera, aquest pot ser interpretat com una marca, un símbol utilitzat per aquelles dones silenciades al llarg de la història. De fet, tant a *L'Estiuada* com a la *Lliroia*, la majoria d'escrits els firmen homes i, en els pocs que són femenins, apareix el dubte de si hi havia un home a darrera. Per això, el fet que s'especuli sobre qui era Maria de Solterra, fins i tot assenyalant que podria ser el vicari del poble, converteix la seva figura en un personatge tan representatiu d'una època en què el paper de la dona es reduïa a l'àmbit privat.